

waardoor de hei ook als „onveilig” moet worden beschouwd: totdat na veel drukte en ongeduld de wandelaar is opgepikt, en de vermiste gevonden wordt op het stroo in zijn tent.

Alle contrôleposten zijn veilig, zooals blijkt uit het wapperen der nationale vlaggen boven de aarddekkingen; en toch wordt het vuur nog niet geopend; nog komt niet de tijding, dat „de roode vlag op is.”

Ik heb mijn vouwstoeltje voor den ingang van het hokje gezet, en zit daar nu te wachten. Daar binnen snurken de kanonnier en de telefonist; de sergeant snijdt een erica-stammetje aan splintertjes, en zijn mes krast over het taaie, knoestige hout; de telefoon zoemt in een beverigen, zwaren toon; en de hei is stil, doodstil en als uitgestorven.

Het wordt warmer en warmer, en de lucht trilt boven de bulten en ruggen der zich ver uitstreckende heide. Het laatste dunne nevelwaas is weggetrokken; aan den verre gezichteinder rijst de slanke, schemerige gestalte van Zwolle's toren op; een zwart uitgeplozen rookwolkje van een stoomboot, op den verwijderden IJssel, hangt tegen het matzilver van den luchthorizont.

In de nabijheid vlinderen een paar helder hemelsblauwe kapelletjes op en neer, en heen en weer, boven de heideplantjes; een kleurige tor kruipt tusschen de bochtige stammetjes heen, het goud- en groenglinsterende schildlijfje zigzaggende over den doffen, zwarten grond.

De blauwe rook van mijn sigaar dwarrelt in doorzichtige lagen heen en weer, stijgt omhoog in een dunne spiraalkolom, waarin ze geheel wordt meeslurpt, en drijft hooger op, uit elkaar, over den post heen, uit mijn oog.

De sidderende heete lucht trekt slangachtig golvend over de heuveltjes en langs de verwijderde schijven, die schijnen te fladderen in grillige luchtgolven.

Eindelijk!

Een zacht trompetachtig geluid trilt van uit den telefoon.

.....

„Telefoonkantoor.”

.....

„Jawel, begrepen. De roode vlag is op, luitenant.”

Er zal dus begonnen worden, en ik moet me nu gereed houden, om de springpunten onzer projectielen waar te nemen. Door de horizontale sleuf neem ik een overzicht over mijn observatierrein. Daar, op een twee- of driehonderd meter, ligt de batterij, waarop door mijn compagnie zal gevuurd worden; ik kan ook nog andere doelen zien, maar daarmee heb ik me niet te bemoeien. Binnen mijn gezichtsrayon valt een stukje van den Heesberg, met het roodtintelende veiligheidsvlaggetje; ook de stompe toren van Elburg.

Een doffe slag, ergens in de heide, duidt aan, dat het vuren begonnen is; nog even kan ik het wegdrijvende rookwolkje van den daar juist gesprongen granaat zien, wel een paar kilometer van me af. Doch dat schot is niet van ons, maar van een andere compagnie, die op grooten afstand zich inschiet op een reeks schijven.

Het duurt lang, voor wij beginnen; uit andere batterijen komen de granaten